

Libris

Respect pentru oameni și cărți

Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

DANIELLE PAIGE

DOROTHY TREBUIE

SĂ MOARĂ!

Prima carte a seriei

ELIBERAREA ȚINUTULUI OZ

Traducere din limba engleză

ANCA ZAHARIA

CORINT
BOOKS

—2018—

UNU

Am aflat că sunt un gunoi cu trei zile înainte de a împlini nouă ani – la un an după ce tata și-a pierdut locul de muncă și s-a mutat în Secaucus, să își ducă acolo traiul cu o femeie pe nume Crystal, și cu patru înainte ca mama să aibă accidentul de mașină, să se pună pe luat pastile și să se apuce să poarte exclusiv papuci de casă în loc de încălțăminte normală.

Am fost informată că nu sunt decât un gunoi la locul de joacă, de către Madison Pendleton, o fată cu un trening roz luat de la Target¹ care se credea cea mai tare numai și numai pentru că avea o casă cu o baie și un closet.

— Asta-i Amy-Pomanagioaica², un gunoi³ d-ăla de trăiește în rulotă și se-mbracă numai cu haine de căpătat de la Armata

¹ Target, corporație americană care administrează 1 828 de magazine în Statele Unite și care vinde bunuri la preț redus (n. red.).

² *Salvation Amy* (engl.), joc de cuvinte intraductibil care se bazează, în limba engleză, pe faptul că numele personajului („Amy”) și substantivul *army* („armată”, engl.) sunt paronime. *Salvation Army* este o organizație de caritate care strânge și le distribuie celor nevoiași haine și diverse bunuri. Amy este, așadar, insultată pentru că se îmbrăca doar cu haine primite de pomană (n. red.).

³ *Trailer trash* (engl.), expresie derogativă folosită în engleza americană pentru a-i desemna pe acei oameni foarte săraci care locuiesc

Salvării, le-a spus ea fetelor de pe barele de cățărat, în vreme ce eu atârnam cu capul în jos și îmi vedeam, liniștită, de joaca mea, iar codițele îmi măturau nisipul. Or, asta-nseamnă că n-are deloc bani și că toate hainele ei sunt murdare. N-ar trebui să mergeți la ziua ei de naștere, fiindcă veți deveni și voi niște jechoase, ca ea!

Și, într-adevăr, în acel weekend, când ar fi trebuit să începă petrecerea de ziua mea, s-a dovedit că toată lumea o ascultase pe Madison. Așa că eu și mama am stat la masa de picnic din zona recreațională a Comunității Mobile Dusty Acres¹, purtându-ne micile și tristele noastre coifuri pentru petrecere, în vreme ce tortul nu făcea decât să adune praful. Eram doar noi două, ca întotdeauna. După o oră în care tot speraserăm că s-ar fi putut totuși să apară cineva, până la urmă, mama a oftat, mi-a mai turnat un pahar de Sprite și m-a îmbrățișat.

Mi-a spus că, indiferent de ce-ar putea zice oricare dintre colegele mele de școală, deși era drept că trăiam într-o rulotă, asta nu mă reprezenta câtuși de puțin. Mi-a spus că rulota era cea mai bună casă din lume, pentru că puteai merge cu ea oriunde.

Deși eram mică, eram destul de deșteaptă, încât să subliniez că rulota noastră era sprijinită pe cărămizi, nu pe roți. Mobilitatea îi era lăudată în mod exagerat. La asta, mama a cam rămas fără replică.

în rulote parcate în zone special desemnate (așa-zise parcuri de rulote), deoarece nu își permit nici să își cumpere o casă propriu-zisă, nici să plătească chirie. Deși nu există date exacte, o estimare a jurnaliștilor BBC din 2017 arată că peste 20 000 000 de americani ar locui în astfel de locuințe (apud Tom Geoghegan, „Why do so many americans live in mobile homes”, BBC News, 24 septembrie 2013, <http://www.bbc.com/news/magazine-24135022>, accesat pe 5 iunie 2018) (n. red.).

¹ „Pământurile prăfuite” (engl.). „Comunitatea Mobilă” este traducerea termenului eufemistic *mobile community* (engl.) utilizat în Statele Unite în locul peiorativului *trailer park* („parc de rulote”) (n. red.).

A avut nevoie de tot timpul care s-a scurs până la Crăciunul din acel an, să vină cu un răspuns mai bun. Mi l-a servit pe când ne uitam la *Vrăjitorul din Oz* pe un televizor mare, cu ecran plat – singura dovadă palpabilă și, totodată, singura rămășiță a traiului pe care-l duseserăm cândva împreună cu tata.

— Vezi? a spus, arătând spre ecran. Nu ai nevoie de roți la casă pentru a merge într-un loc mai bun. N-ai nevoie decât de un impuls în plus.

Îmi închipui că nici măcar ea nu credea în ce spunea, dar, cel puțin, pe atunci îi mai păsa încă suficient de mine, încât să mă mintă. Și chiar dacă nu am crezut niciodată în existența unui ținut precum Oz, în mama credeam.

Asta s-a întâmplat cu multă, multă vreme în urmă. O groază de lucruri s-au schimbat de atunci. Mama abia-abia dacă mai avea ceva în comun cu persoana care fusese. Dar nici eu nu prea mai semănăm cu fetița de demult.

Nu mă mai oboseam să încerc să o fac pe una ca Madison să mă placă și nici nu aveam de gând să mai plâng vreodată pentru vreun tort. Nu aveam de gând să mai plâng, și gata. Și, de acum, mama era prea cufundată în lumea ei mică-mititică să se mai deranjeze să mă învelească. Eram de capul meu, și, pur și simplu, nu mai merita să fac efortul să plâng.

Totuși, cu sau fără lacrimi, Madison Pendleton încă mai găsea moduri să-mi facă viața amară. În ziua tornadei – deși, pe atunci, încă nu aveam habar că urma să vină o tornadă –, ea se sprijinea de propriul dulăpior al vestiarului de pe hol în pauza de după a cincea oră, masându-și enorma burtă de gravidă și șușotind cu prietena sa cea mai bună, Amber Boudreaux.

Îmi dădusem seama cu multă vreme în urmă că era cel mai bine să o ignor ori de câte ori puteam, dar Madison era genul

de persoană pe care era aproape imposibil să o ignori, chiar și în condiții normale. Acum, că era însărcinată în opt luni și jumătate, devenise de-a dreptul imposibil.

Astăzi, Madison purta un tricou minuscul care abia-abia dacă-i acoperea burdihanul și pe care era scrisă, în zona sânilor, întrebarea „Who's Your Mommy?”¹ cu litere roz cu sclipici. M-am străduit să nu mă holbez când m-am strecurat pe lângă ea în drum spre ora de spaniolă, dar, cumva, mi-am simțit ochii îndreptându-se în sus, trecându-i de burtă și de piept și oprindu-se pe chipul ei. Uneori, pur și simplu nu te puteai abține!

Ea deja mă fixa cu privirea. Ochii noștri s-au întâlnit o clipă. Am încrămenit.

Madison s-a încruntat.

— La ce te uiți, băi, Gunoi-de-Rulotă de ești?

— Oh, îmi cer scuze! Mă holbam? Doar mă-ntrebam dacă nu cumva *tu* erai însăși mama adolescentă a anului de pe coperta revistei *Star*² de săptămâna asta.

Nu e ca și cum așa fi încercat să ripostez, dar, uneori, sarcasmul meu parcă prindea viață. Cuvintele mi-au țâșnit, pur și simplu, de pe buze.

Madison mi-a aruncat o privire lipsită de orice expresie. Și a pufnit.

— Nu știam că una ca tine își permite să cumpere revista *Star*! a spus, întorcându-se spre Amber Boudreaux.

A încetat să își mai maseze burta doar pentru o clipă, cât să o mângâie cu afecțiune.

— Cred că Amy-Pomanagioaica e geloasă rău! Doar dintotdeauna l-a plăcut pe Dustin. Și-ar fi dorit ca acesta să fi fost copilul ei.

¹ „Cine-i mămica ta?” (engl.) (n. red.).

² Celebră revistă de tip tabloid americană înființată de Rupert Murdoch în 1974 (n. red.).

Nu îmi plăcea deloc Dustin și, cu siguranță, nu-mi doream un copil. În mod clar, nu voiam copilul unuia ca Dustin! Dar toate astea nu m-au împiedicat să mă înroșesc.

Amber și-a spart balonul de gumă și a rânjit diabolic.

— Știi, am văzut-o vorbind cu Dustin în timpul celei de-a treia ore, a continuat. Flirta, toată numai ochi dulci. Amber și-a țuguia buzele și și-a împins pieptul înainte, chipurile, imitându-mă: „Oh, Dustin, te-ajut eu la algebră”!

Știam că mă înroșisem, dar nu eram sigură dacă din cauza stânjenelii sau a furiei. Era adevărat că, mai devreme, în ziua aceea, îl lăsasem pe Dustin să copieze tema mea la mate. Dar, oricât de drăguț ar fi fost el, nu eram chiar atât de proastă, încât să cred că așa fi putut avea vreodată vreo șansă cu el. Eu eram doar Amy-Pomanagioaica, tipa fără sâni, gunoiul uman care locuia în rulotă, fata ale cărei haine erau mereu un pic prea mari și un pic cam prea de la second-hand. Cea care nu mai avusese o prietenă adevărată din clasa a III-a.

Nu eram genul de fată care l-ar fi atras pe unul ca Dustin, indiferent dacă Madison Pendleton ar fi existat sau nu. În plus, „împrumutase” tema mea la algebră aproape în fiecare zi a anului! Iar el nu m-ar fi privit niciodată altfel. Chiar și cu cele 20 de kilograme în plus adăugate de sarcină, Madison strălucea încă precum cuvintele tricoului de pe pieptul ei supradimensionat. Avea sclipici încorporat în fardul de la ochi, în rujul de pe buze, în oja de pe unghii, și tot sclipici îi atârna și în urechi, pe cerceii rotunzi care îi atingeau umerii, și i se bălăbănea la încheieturi, din brățările înzorzionate. Dacă s-ar fi stins luminile pe hol, Madison ar fi luminat ca o minge disco umană. Ca un zorzon uman. Între timp, singura culoare pe care o aveam eu, una, de oferit era în părul pe care mi-l vopsisem roz cu doar câteva zile în urmă.

Eram toată numai colțuri și unghiuri ascuțite – cuvintele îmi ieșeau întotdeauna din gură prea repede și mereu în cel mai nepotrivit moment. Și mai stăteam și cocoșată! Dacă lui Dustin îi plăceau chestiile scilpicioase ca Madison, nu avea să fie niciodată interesat de mine.

Și, sincer, nici măcar eu nu aveam habar dacă eram interesată de Dustin sau nu. Știam însă că noi doi aveam în comun un lucru: amândoi voiam să ne cărăm naibii cât mai iute din amărățul de orașel Flat Hill din statul Kansas.

Și, pentru o vreme, mai-mai c-a părut ca și cum Dustin ar fi avut toate șansele să izbutească să plece. Uneori, nu ai nevoie decât de un mic impuls în plus, nu? Uneori, s-ar putea ca acesta să ia forma unei tornade, alteori, s-ar putea să fie un braț puternic, capabil să arunce atât de bine mingea de fotbal american, încât să fie chiar pe punctul de a-ți face rost de o bursă la facultate. El era ferm convins să plece. Cel puțin, așa fusese, până acum opt luni și jumătate.

Iar eu, una, chiar că nu aveam habar ce putea fi mai rău: să ai o șansă de-a scăpa și s-o dai în bară sau să nu fi avut nicio-dată nicio șansă.

— Dar nu am..., am protestat.

Înainte să apuc să termin însă, Madison se și proțăpise în fața mea.

— Ia ascult-aci, retardată ce ești! mi-a spus.

Am simțit cum o picătură din saliva ei ajunsese pe obrazul meu și m-am abținut cu greu s-o șterg. Chiar nu aveam chef să îi ofer această satisfacție.

— Dustin e-al meu! a continuat. Ne vom căsători de îndată ce o să vină pe lume copilul și-o să pot încăpea în rochia de mireasă a mătușii Robin. Așa c-ai face bine să stai cât mai departe de el – nu c-ar putea fi el vreodată interesat de una ca tine, oricum!

Deja, cei aflați pe hol încetaseră să mai scotocească prin dulăpioarele proprii și se holbau cu toții la noi. Madison era obișnuită ca privirile tuturor să fie ațintite asupra ei, dar, pentru mine, una, chestia asta era nou-nouță.

— Ia ascultă! i-am mormăit drept răspuns, dorindu-mi ca tărășenia să se termine cât mai repede. N-am făcut decât să-l ajut cu tema la mate! Simțeam că mă enervam din ce în ce mai rău: Am încercat doar să-l ajut! Nu pentru că mi-ar plăcea de el, ci doar pentru că merită și el, săracu', s-aibă parte de-o mână de-ajutor!

— Ia auzi la ea: crede că Dustin ar avea nevoie de ajutor! a intervenit Amber. Taffy mi-a spus c-ar fi auzit-o pe Amy oferindu-se „să îi dea meditații” după ore. Un picuț de „consiliere academică” de la om la om.

A chicotit zgomotos. A spus „să dea meditații” ca și cum s-ar fi referit la cine știe ce dans lasciv pe care l-aș fi interpretat pentru Dustin în fața întregii clase în timpul celei de-a patra ore.

Și, oricum, nu mă oferisem să-l ajut de capul meu. El fusese acela care mă rugase. Nu că ar mai fi contat însă. Madison deja fierbea de nervi.

— Oh, așa a făcut, nu? A făcut ea una ca asta? Ei bine, las' că-i dau eu parașutei niște „meditații” așa, de la mine, de să nu le poată duce!

M-am răsucit pe călcăie și-am dat să plec, însă Madison m-a prins de încheietură și m-a răsucit, să ajung iar cu fața spre ea. Era atât de aproape de mine, încât nasul său mai-mai că îl atingea pe al meu. Respirația îi mirosea a jeleuri cu fructe și a ruj de buze cu kiwi și căpșună.

— Cine dracu' crezi că ești, de-ncerci să-mi furi iubitul? Asta, ca să nu mai pomenesc că e și tatăl copilului meu, pe deasupra?

— El mi-a cerut meditații, am șoptit, încât doar Madison să mă poată auzi.

— Ce?

Știam că ar fi trebuit să tac. Dar nu era corect! Tot ce dorișem fusese să fac o faptă bună.

— Nu eu i-am vorbit prima. *El* mi-a cerut ajutorul, am ripostat, de data aceasta ceva mai tare.

— Și ce-ar fi putut găsi el atât de interesant la una ca tine? mi-a întors-o, de parcă eu și Dustin am fi provenit din specii cu totul diferite.

Era o întrebare bună, de soiul acelor care te lovesc exact acolo unde te doare mai tare. Dar un răspuns mi-a apărut brusc în minte, chiar la țanc, nu așa, ca de obicei, la secunde bune după ce Madison s-ar fi rostogolit deja mai departe pe hol. Știam că era unul răutăcios, dar mi-a zburat de pe buze înainte să am șansa să mă gândesc vreun pic la el.

— Poate că, pur și simplu, avea chef să stea de vorbă cu o ființă de aceeași mărime cu el! am spus.

Gura lui Madison s-a deschis și s-a închis fără ca ea să poată scoate vreun sunet. Am făcut un pas înapoi, pregătită să mă îndepărtez victorioasă. Apoi ea și-a luat avânt, proptindu-se în călcâie (sau, mai bine zis, în tocure), și – înainte să mă pot lăsa în jos – m-a lovit direct în falcă. Lovitura a fost atât de puternică, încât m-am simțit de parcă ar fi început să-mi vibreze craniul. Apoi m-am împiedicat și am aterizat în fund.

Venise rândul meu să fiu surprinsă! Tot ce am putut să fac a fost să mă uit în sus spre ea, cuprinsă de o stare amețitoare de buimăceală. Chiar mi se întâmplase una ca asta? Madison fusese întotdeauna o javră nenorocită, dar – lăsând deoparte ochetele răutăcioase pe care le mai arunca peste umăr fetelor în vestiar – nu era, de obicei, violentă. Cel puțin, până acum, nu fusese.

Poate că erau de vină hormonii care o năpădiseră în timpul sarcinii.

— Retrage-ți cuvintele! a țipat când am încercat să mă ridic.

Cu coada ochiului, am zărit-o pe Amber. O secundă prea târziu însă, căci aceasta – mereu dispusă să primească sugestii de la prietena ei cea mai bună – mă și înșfăcase deja de păr și a reușit să mă împingă la loc, pe jos.

Refrenul „Bătaie! Bătaie!” îmi bubuia de acum în urechi. M-am pipăit, să mă asigur că n-aveam nicio rană din care să îmi curgă sânge, și am fost ușurată să descopăr că îmi păstrasem craniul intact încă. Madison a făcut un pas în față și s-a urcat pe mine, pregătită pentru runda a doua a bătăii. Puteam să văd deja mulțimea imensă de colegi care se adunaseră în jurul nostru.

— Retrage-ți cuvintele! mi-a poruncit Madison. Nu sunt deloc grasă!

Dar buza i-a tremurat puțin când a spus cuvântul cu „g” cel atât de disprețuit.

— Oi fi eu însărcinată, nu zic nu, dar încă mai port mări-mea S.

— Caftește-o! a șuierat Amber.

M-am ferit de sandaia ei bătută cu strasuri și m-am ridicat chiar când directorul, domnul Strachan, a apărut, flancat de doi bodyguardzi¹. Mulțimea de gură-cască a început să se împrăștie și bodogăneau cu toții, nemulțumiți că spectacolul se terminase.

¹ *Security guards* (engl.), angajați ai școlii care au drept sarcină paza și protecția. Din cauza numărului mare de atacuri armate din unitățile de învățământ care fac victime în rândul elevilor și al profesorilor (peste 240 în perioada 1990–2018 în SUA), în școlile, liceele și universitățile americane sunt prezenți nu doar bodyguardzi angajați de școală, ci și polițiști (n. red.).

Madison și-a lăsat iute în jos brațul pregătit să lovească și s-a reapucat să își mângâie burta și să gângurească. Apoi s-a încruntat, ca și cum ar fi suferit nespus și s-ar fi luptat să nu izbucnească în lacrimi. Mi-am dat ochii peste cap, uluită, întrebându-mă dacă într-adevăr ar fi fost în stare să facă să îi izvorască niște lacrimi.

Domnul Strachan s-a uitat de la mine la Madison și înapoi prin ochelarii lui cu rame de metal.

— Domnul Strachan! a început Madison, tremurând și smiorcăindu-se. *Ea m-a atacat! Pe mine! Pe noi!*

Și, zicând acestea, și-a mângâiat burta, ca o mamă ocrotitoare ce era, astfel încât nimeni să nu mai aibă niciun dubiu că vorbea de acum în numele a două persoane.

Directorul nostru și-a încrucișat brațele la piept și și-a coborât privirea spre locul unde zăceam încă, ghemuită. Madison îl cucerise cu totul cu acel „noi”.

— Serios, Amy? Ai ajuns să te bați c-o fată însărcinată? Mereu ți-a fost greu să îți ții gura când așa ar fi fost cel mai bine pentru tine, dar chestia asta e de-a dreptul josnică, până și pentru una ca tine.

— Dar ea m-a lovit prima! am strigat, mânioasă.

Nu a contat însă. Domnul Strachan deja mă trăgea de mână, încercând să mă facă să mă ridic în picioare, doar pentru a putea să mă târască apoi în biroul lui, pentru a mă muștrului cum se cuvenea.

— Și eu care-am crezut c-ai putea fi mai bună în situații ca asta! Ei, ce să-i faci, presupun că te-am supraestimat! Ca de obicei! a spus directorul.

Pe când mă îndepărtam, m-am uitat peste umăr. Madison și-a ridicat mâna de pe burtă ca să-mi facă, în bășcălie, cu mâna. Ca și cum ar fi știut că eu, una, nu aveam să mă mai întorc vreodată acolo.

Când plecasem la școală în dimineața aceea, se împliniseră deja trei zile de când mama nu mai făcuse absolut nimic altceva decât să stea pe canapea. În tot acest timp, ea făcuse zero dușuri, nu spusese mai nimic și – cel puțin, din câte aflasem eu, una – fumase o jumătate de cartuș de țigări și mâncase vreo doi pumni de chipsuri. A, și înghițise toate pastilele alea ale ei pe care le lua mereu! Nici nu sunt sigură că s-a ridicat măcar să urineze. A stat, pur și simplu, acolo, holbându-se la televizor.

Pe vremuri, încercam să îmi dau seama ce era în neregulă cu ea când se comporta așa. Era din cauza vremii? Se gândea la tata? Erau, cumva, de vină pastilele alea? Sau exista un cu totul alt motiv din cauza căruia ea se transforma într-un limax umanoid?

Însă deja, de acum, mă obișnuisem îndeajuns cu stările astea ale ei, încât să știu că niciuna dintre presupunerile nu era adevărată. Pur și simplu, mama trecea prin astfel de perioade de inactivitate. Era varianta sa a trezirii cu fundul în sus și, când era într-o astfel de stare, trebuia să o lași, căci avea să îi treacă de la sine. Și, ori de câte ori avea astfel de crize, mă întrebam dacă nu cumva urma să rămână pe veci așa, înțepenită, încremenită.

Așa că, atunci când am împins ușa rulotei noastre, la o oră după întâlnirea cu directorul, cărându-mi toate cărțile din dulăpiorul meu într-un sac de gunoi negru – căci fusesem suspendată pentru tot restul săptămânii –, am fost, pur și simplu, uimită să văd canapeaua goală, cu excepția unei pături din acelea cu mâneci pe care mama o comandase de la televizor pe niște bani pe care nu îi aveam.¹

¹ Foarte la modă în 2008–2009, aceste pături (asemănătoare unor halate de baie purtate invers, cu deschiderea în spate) au fost comercializate sub diverse denumiri (Snuggie, Snuggler, Slanket etc.), prețul lor fiind modic (cca 15 dolari americani bucata) (n. red.).